

S kačo
se je oženil

Neki kmet je imel tri sinove. Najstarejši bi se rad oženil, a si tega ni upal povedati očetu. Zato se dogovorita s srednjim bratom, da pojmeta skupaj po svetu nevesti iskat.

»Oče, midva greva po svetu nevesti iskat,« stopita nekega dne pred očeta.

»Joj, sinko, težko delo je to za siromaka. Katera bi te vzela?« pravi oče. Vendar se dogovorijo, da gre najstarejši prvi po svetu. Če se temu posreči, da dobi ženo, potem šele naj gre drugi.

Starejši sin odide ter pride do velikega gozda. Vso pot si lepo žvižga in prepeva. V tistem gozdu pa je imel svojo hišico starček, ki je živel že sto in sedem let.

»Kam greš sinko, da si tako lepo žvižgaš?« ga vpraša starček.

»Kaj si ne bi žvižgal, ko si grem nevesto iskat,« mu odgovori dečko.

»Morda pa le najdem tako, ki bi vzela siromaka za moža.«

»No, saj to ni tako težko. Kar pojdi po tej poti naprej. Ko prideš iz gozda, boš zapazil hišico. Tam se oglasi in izvedel boš vse drugo.«

Najstarejši se lepo zahvali za dober nasvet in gre naprej, dokler ne pride do tiste hišice. Tam se oglasi in pove, kaj bi rad.

»Tri hčere imamo,« pravi mati. »Izberi si, katera ti je po volji, pa pojdiva v božjem imenu.«

Tretji dan je že najstarejši z nevesto doma pri očetu.

»Oče,« reče drugi sin še tisti dan, »meni tudi ni živeti brez žene. Tudi jaz jo grem že jutri iskat.«

»Bog ti daj srečo, sinek,« privoli oče.

Srednjemu bratu se je prav tako godilo kakor najstarejšemu. Tudi on je prišel v gozd do tistega starca. Ta ga napoti k hišici ob robu gozda in tam si izbere izmed dveh hčera eno za ženo. Tretji dan se že z njo vrne k očetu.

»Bog mi pomagaj, oče,« se oglasi potem pri očetu najmlajši sin.

»Tudi jaz bi se oženil, čeprav me imate vsi za tepčka. Morda pa le najdem katero, ki me bo vzela.«

Oče maje z glavo in mu na vse načine odsvetuje. Ker si pa najmlajši

ne da ničesar dopovedati, ga slednjič vendarle pusti, da si gre tudi on iskat ženo po svetu.

Pa gre najmlajši sin ter si lepo žvižga in prepeva ob misli, kako bo lepo, ko bo tudi on pripeljal ženico na dom. Tako pride do stare vrbe kraj poti.

»Mižek, kam pa tako veselo?« ga vpraša glas.

»Po svetu, prijatelj, ženo si grem iskat.«

»No, če nimaš druge želje, to ti pa jaz lahko izpolnim. Kar mene vzemi za ženo,« se oglasi isti glas.

»Kdo pa si ti, ki me poznaš in kličeš po imenu?« vpraša Mižek in se ozira, a nikogar ne vidi.

»Jaz sem kačja kraljica.«

»Kje pa tičiš, da te ne vidim?«

»V vrbi sem. Kar poglej!«

Mižek pogleda v votlo vrbo in res zagleda dolgo, grdo kačo, ki se vije proti njemu in sika z razcepljenim jezičkom.

Mižek se je ustraši.

»Vidim, da se me bojiš,« pravi kača. »Pa bodi brez skrbi. Prav ničesar ti ne bom storila. Če pa hočeš biti srečen, poslušaj. Tu imaš ključek. Če ta ključek trikrat v žepu obrneš, ti bo dal vsega, kar si poželiš. Zdaj pa pojdi domov in pripravi vse za gostijo. Potem pridite po mene, in sicer z lestvenim vozom. Na vozu naj sedi sedem goslačev, šest črnih in en bel.«

Dečko res vzame ključek, gre domov in pove očetu, kako se je zgodilo.

»Pa poskusi, če res kaj zmore tvoj ključek,« pravi oče. »Potem bomo že videli, kaj se da storiti.«

Mižek trikrat obrne zlati ključek.

»Skledo gibanic sem na mizo,« ukaže.

A komaj izgovori, že so na mizi ravnokar pečene gibanice, da se še kadi iz njih.

»Tri vrče vina bi nam ne škodilo,« si misli Mižek in spet zasuje ključek.

In že stojijo pred njimi trije vrči sladkega vina.

»Sinko, tvoj ključek je pa res nekaj vreden,« pravi oče. »Napravimo torej vse tako, kakor je ukazala kačja kraljica.«

Drugi dan se peljejo k vrbi prav tako, kakor je naročila kača, z lestvenim vozom in s sedmimi goslači. Ko pridejo tja, se priplazi kača iz vrbe in sika z jezikom. Vsi se je boje in se stiskajo na vozu razen ženina Mižka.

»Nikar se me ne bojte. Jaz vam samo dobro želim,« spregovori kača in zleze na voz k ženinu na pravo¹ stran. Ta dva sedita spredaj na vozu, vsi domači in povabljeni gostje pa zadaj.

Gostje si komaj upajo za mizo. Nevesta kača se potegne pod mizo. Le glavo steguje na mizo ter se stiska k ženinu Mižku, ki se mu škodoželjno posmehujeta starejša brata, ker si je tepček vzel tako nevesto.

Ko pa udari ura polnoči, počí grdi kači nevesti koža in poleg ženina stoji prekrasna deklica v zlati obleki in z zlato krono na glavi.

»Ti si me rešil in vzel za ženo, ljubi moj Mižek,« pravi ženinu prelepa nevesta. »Odslej sem tvoja in ločiti naju moreta le motika in lopata pa nič drugega na svetu.«

In bilo je tako. Zadovoljno in srečno sta živela še dolgo vrsto let. Morda še danes živita, če ju nista ločili motika in lopata.

¹ Desno.